

לקוטי תורה • פרשת קרח • מאמר 3

והנה פרח מטה אהרן כוי' ויגמול שקדים

”והנה פרח מטה אהרן” (במדבר יז, כג)

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likkutei-torah/korach/3](https://likuteitorah.com/he/likkutei-torah/korach/3)

1 והנה פרח מטה אהרן כוי ויגמול שקדים. להבין למה שקדים (ועי' ברבות ס"פ קרח) הנה שקדים הם ממחרים להגמר יותר מכל הפירות ותבואות כמו זית גפן תאנה כוי

"והנה פרח מטה אהרן" וגוי, "ויגמול שקדים". יש להבין: מדוע דווקא שקדים? (ועיינו במדרש רבה, בסוף פרשת קורח.) השקדים מבשילים מהר יותר מכל הפירות והתבואות, כגון זיתים, ענבים, תאנים וכו',

שכולם משתהים זמן רב יותר מהשקדים וכמ"ש ברבות סוף קהלת (קט"ו ב') מה סימנו של שקד זה משעה שהוא מציץ עד שעה שהוא גומר כ"א יום.

שכן כל אלה מבשילים זמן רב יותר מן השקדים. וכך נאמר במדרש רבה, בסוף קהלת (קט"ו ב'): "מה סימנו של שקד זה? משעה שהוא מציץ עד שעה שהוא גומר — עשרים ואחד יום".

וע"כ נקרא שקד שהוא ענין מהירות כמ"ש (בירמיה ס"א) מקל שקד כוי כי שקד אני על דברי לעשותו וזהו רמז על הכהונה.

ולכן הוא נקרא שקד, מלשון זריזות, כמו שכתוב (בירמיה, פרק א'): "מקל שקד" וגוי, "כי שוקד אני על דברי לעשותו". וזהו רמז לכהונה.

כי הנה אהרן אותיות נראה (עמ"ש מזה בד"ה בהעלותך) שעל ידו היו כל ההתגלות והמשכות האורות מלמעלה למטה. ועמ"ש סד"ה כי עמך מקור חיים באורך נראה אור.

שהרי אותיות השם אהרן הן אותיות המילה "נראה" (ראו מה שנכתב על כך במאמר המתחיל "בהעלותך"), שכן באמצעותו באו כל גילוי האורות והמשכות מלמעלה למטה. ועיינו במה שנכתב בסוף המאמר המתחיל "כי עמך מקור חיים, באורך נראה אור".

והנה ההמשכות הנמשכים על ידו הם נמשכים מרום המעלות עד למטה במהירות גדולה בלי שום עיכובים כי

והנה ההמשכות הנמשכות באמצעותו יורדות מן הרום העליון ביותר עד למטה במהירות רבה, ללא עיכובים. שכן

הנה כתוב בבהמ"ז [בברכת המזון] הזן את העולם כולו בטובו בחן בחסד להיות מתהווה מטובו וחסדו העליונים השפעות גשמיים צ"ל ירידת החסד בהשתלשלות מדרגות רבות מאד עד שיתעבה ההשפעה ממנו על חסד גשמי וע"י אהרן

הנה נאמר בברכת המזון: "הזן את העולם כולו בטובו, בחן, בחסד". כדי ששפע גשמי יתהווה מטובו ומחסדו העליונים, חסד זה צריך לרדת דרך השתלשלות של מדרגות רבות מאוד, עד שהשפע שבו מתעבה ונעשה חסד גשמי. ובאמצעות אהרן,

שהוא בחינת נראה אור היינו שיהיה נמשך השפעת החסד במהירות שלא יתעכב בהעולמות וריבוי ההשתלשלות שמוכרח להיות נמשך בהם עד שיומשך ויתגלה למטה כ"א יהיה עובר ונמשך דרך הם במהירות מבלי עכבה בהם.

שהוא בחינת "נראה אור", כלומר, שפע החסד יימשך במהירות ולא יתעכב בעולמות ובריבוי שלבי ההשתלשלות שבהם הוא מוכרח לעבור עד שיומשך ויתגלה למטה; אלא הוא יעבור ויימשך דרכם במהירות, בלי להתעכב בהם.

(ועיין כה"ג [כהאי גוונא] מענין מהירות בהרמ"ז [בהרב משה זכות] אמור ריש דף צ"ט כו') וע"כ הרמז לזה הוא שקדים כנ"ל.

(ועיין בענין דומה של מהירות בהרמ"ז על אמור, בתחילת דף צ"ט, וכו'). ולכן הרמז לכך הוא שקדים, כפי שנאמר לעיל.

וביאור הענין הנה ידוע הקושיא מהו שמבקשים בכל יום ומתפללים רפאנו ה' ברך עלינו הרי עיקר דינו של האדם הוא ברי"ה [בראש השנה] ויוה"כ [ויום הכפורים] וכמ"ש קושיא זו בתוספות (פ"ק [פרק קמא] דשבת ד"ב ע"ב ובפ"ק [ובפרק קמא] דר"ה [בראש השנה] דט"ז ע"א).

ביאור העניין: ידועה השאלה, מדוע אנו מבקשים ומתפללים בכל יום: "רפאנו ה'", "ברך עלינו", והרי עיקר דינו של האדם הוא בראש השנה וביום הכיפורים? שאלה זו מובאת בתוספות (פרק ראשון בשבת, דף י"ב ע"ב, ופרק ראשון בראש השנה, דף ט"ז ע"א).

אך הענין כי מה שנכתב ונחתם ברי"ה [בראש השנה] ויוה"כ"פ [ויום הכפורים] היינו שנמשך לו חסד על נפשו והחסד ההוא הנמשך מא"ס ב"ה הוא למעלה עדיין במלי דאצילות שהיא מקור דבי"ע

אלא העניין הוא שמה שנכתב ונחתם בראש השנה וביום הכיפורים פירושו שנמשכת לאדם חסד על נפשו; והחסד הנמשך מאין סוף ברוך הוא עדיין נמצא למעלה, במלכות של עולם האצילות, שהיא המקור של [עולמות] בריאה, יצירה ועשיה.

והיינו מ"ש בטובו בחן ובחסד שלו שהוא חסד עליון ב"ה אשר הוא למעלה מעלה ממהות השפעת גשמיים וכנודע מענין ואנכי עפר ואפר שאמר אברהם על חסד ואה"ר [ואהבה רבה] שלו שאין לו דמיון לחסד דאצילות רק

וזהו שנאמר: "בטובו, בחן ובחסד שלו" — החסד שלו עצמו, שהוא חסד עליון ברוך הוא, הנעלה לאין ערוך ממהות ההשפעה הגשמית. וידוע הדבר מהעניין של "ואנכי עפר ואפר", שאמר אברהם על חסדו ואהבתו הגדולים, שאין להם כל השוואה לחסד דאצילות, אלא הם רק

כמו עפר ואפר כוי ולכן כדי שיומשך מחסד שבאצילות השפעות הגשמיות בעשייה כצרכי הנפש בגוף.

כעפר ואפר כוי. לכן, כדי שהשפעות גשמיות בעשייה, לצורכי הנפש שבגוף, יימשכו מן החסד שבאצילות,

הוא צריך להשתלשל ולירד בהשתלשלות מדרגות רבות בהיכלות דאבי"ע [דאצילות בריאה יצירה עשיה]

מהיכל להיכל עד שיתעבה להיות חסדו בענינים גשמיים לרפאות החולה ולכרך השנים

החסד צריך להשתלשל ולרדת דרך מדרגות רבות בהיכלות של אצילות, בריאה, יצירה ועשייה, מהיכל להיכל, עד שיתעבה ויוכל להתבטא בענינים גשמיים: לרפא את החולה ולכרך את השנים.

(ויובן זה ממ"ש במ"א בד"ה פתח אליהו גבי אין לך עשב כוי וסד"ה מזוזה מימין בענין שלשת אלפים משל ובד"ה מראיהם ומעשיהם כוי. בענין עושה חסד לאלפים ובד"ה קחו מאתכם תרומה).

(הדבר יובן ממה שנכתב במקום אחר: כמאמר המתחיל "פתח אליהו", בענין "אין לך עשב" כוי; בסוף המאמר המתחיל "מזוזה מימין", בענין "שלשת אלפים משל"; כמאמר המתחיל "מראיהם ומעשיהם" כוי, בענין "עושה חסד לאלפים"; וכמאמר המתחיל "קחו מאתכם תרומה").

ועי' ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] אדם נדון בכל יום שהוא נדון לפי מעשיו היום האם ראוי וכדאי הוא שירד ויומשך החסד עליו הנמשך כבר על נפשו למעלה ברי"ה [בראש השנה] ויוהכ"פ [יום הכפורים] שיהיה יורד ונמשך ממדרגה למדרגה מהיכל להיכל.

ועל כך אמרו רבותינו ז"ל: "אדם נידון בכל יום" — הוא נידון לפי מעשיו באותו יום, אם הוא ראוי וכדאי שהחסד העליון, שכבר נמשך על נפשו למעלה בראש השנה וביום הכיפורים, ירד ויימשך ממדרגה למדרגה, מהיכל להיכל,

בכדי שיומשך מרוחניות לגשמיות. או שמא אין ראוי האדם לזה ואזי יתעכב ולא ירד למטה רק ישאר למעלה ברוחניות ושם יגיע לו שיוסיפו לו תענוג בגי"ע [בגן עדן] מאחר שנמשך לו החסד.

כדי שיימשך מרוחניות לגשמיות. או שמא אין האדם ראוי לכך, ואז יעוכב החסד ולא ירד למטה, אלא יישאר למעלה, ברוחניות; ושם הוא יגיע לאדם בכך שתענוגו בגן עדן יגדל, מאחר שהחסד נמשך עבורו.

אבל עכ"ז [עם כל זה] לא יומשך ממנו למטה כלל. (והגם שמה שאמרו אדם נדון בכל יום זהו דברי ר' [רבי]

יוסי ור' [ורבי] נתן משא"כ לרבנן מ"מ הא על כרחך גם לר' [ורבי] יוסי ור"נ

ובכל זאת, שום דבר ממנו לא יימשך למטה כלל. (ואף שהאמירה "אדם נדון בכל יום" היא שיטת רבי יוסי ורבי נתן, ואילו לדעת חכמים אין הדבר כך, מכל מקום מוכרחים לומר שגם לדעת רבי יוסי ורבי נתן

עיקר הדין בר"ה [בראש השנה] דאל"כ [דאם לא כן] איך יפרשו הפסוק דכי חק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב דקאי אר"ה [על ראש השנה] וגם מ"ש עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה שמזה למדו בפ"ק [בפרק קמא] דר"ה [דראש השנה] (דף ח') דר"ה [דראש השנה] הוא ר"ה [ראש השנה] לדין כוי.

עיקר הדין הוא בראש השנה. שאם לא כן, כיצד יסבירו את הפסוק "כי חוק לישראל הוא, משפט לאלקי יעקב", המתייחס לראש השנה, וכן את הכתוב "עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה", שממנו למדו בפרק הראשון של מסכת ראש השנה (דף ח') שראש השנה הוא ראש השנה לדין וכי?

ועוד דאל"כ [דאם לא כן] מה ענין מלכיות זכרונות ושופרות שאומרים בר"ה [בראש השנה]. והמלך המשפט בעשיית [בעשרת ימי תשובה]. ומה יום מיומיים.

ועוד: שאם לא כן, מה עניין מלכיות, זכרונות ושופרות שאומרים בראש השנה, ו"המלך המשפט" בעשרת ימי תשובה? ומה מיוחד יום זה משאר הימים?

א"ו [אלא ודאי] גם ר"י [רבינו יצחק] ור"נ מודים דר"ה [דראש השנה] הוא יום הדין. וכן מארז"ל [מאמר רבותינו זכרונם לברכה] (פ"ב [פרק ב'] דביצה ד"י ע"א) מזוונותיו של אדם קצובין לו מר"ה [מראש השנה] ועד יוהכ"פ [יום הכפורים].

אלא שגם רבי יוסי ורבי נתן מודים שראש השנה הוא יום הדין. וכך גם מאמר חז"ל (פרק ב' במסכת ביצה, דף י"ז ע"א): "מזוונותיו של אדם קצובין לו מראש השנה ועד יום הכיפורים".

משמע דאחי ודאי לכ"ע [לכל עלמין] ואין בזה שום מחלוקת ואעפ"כ [ואף על פי כן] ס"ל [סבירא ליה / סבירא להו] דאדם נדון ג"כ בכל יום

משמע שהדבר מוסכם בוודאות על הכול, ואין בכך שום מחלוקת; ואף על פי כן הם סוברים שאדם נדון גם בכל יום, והיינו ע"ד שנתבאר וכמ"כ [וכמו כן] גם לרבנן דפליגי אר"י [אמר רבי] יוסי ור"נ הרי גם לדידהו עכצ"ל [על כרחך צריך לומר] דשייך בחינת דין בכל יום

וזהו על דרך מה שנתבאר. וכמו כן, גם לדעת חכמים החולקים על רבי יוסי ורבי נתן, מוכרחים לומר שגם לשיטתם שייך דין בכל יום,

שהרי מבקשים כל הבקשות בשמו"ע [בשמונה עשרה] אף גם לרבנן כמבואר בגמרא פ"ק [פרק קמא] דשבת (ד"ב ע"א וע"ב) והיינו ג"כ ע"ד שנתבאר וענין המחלוקת שביניהם אין כאן מקומו.

שהרי את כל הבקשות מבקשים בתפילת שמונה עשרה גם לדעת חכמים, כמבואר בגמרא בפרק הראשון של מסכת שבת (דף י"ב ע"א-ע"ב); וגם זה על דרך מה שנתבאר. וענין המחלוקת ביניהם אינו כאן מקומו.

וכבר האריך בזה ג"כ בע"מ [בעשרה מאמרות] מאמר חקור דין ח"ב [חלק ב'] פ"א ופרק כ"ו. והנה השפעת חסד זה הוא מתעכב ושוהה עד שנמשך ובא למטה

וכבר האריך בזה גם בעשרה מאמרות, מאמר חקור דין, חלק ב', פרק א' ופרק כ"ו. והנה, השפעת חסד זו מתעכבת ומשתהה עד שהיא נמשכת ובאה למטה,

שהרי בכל השתלשלות מהיכל להיכל הוא ע"י משפט אם ראוי הוא שימשך ההשפעה למטה ומעיינים בדינו ויש מי שמקטרג לומר שחטא ואינו ראוי לזה

שהרי בכל שלב בירידה מהיכל להיכל יש משפט: האם הוא ראוי לכך שההשפעה תימשך למטה. בוחנים את דינו, ויש מי שמקטרג ואומר שחטא ואינו ראוי לכך.

(וזהו מארז"ל [מאמר רבותינו זכרונם לברכה] ברבות וישלח פע"ו ע"פ ויאמר בניהו כוי אמן כן יאמר והלא כבר נאמר הנה בן נולד לך הוא יהיה איש מנוחה אלא אמר הרבה קטגורין יעמדו מכאן ועד גיחון. ע"ש)

(וזהו שאמרו רבותינו ז"ל במדרש רבה, וישלח, פרק ע"ו, על הפסוק "ויאמר בניהו" וגו': "אמן כן יאמר". והרי כבר נאמר: "הנה בן נולד לך, הוא יהיה איש מנוחה"; אלא אמר: "הרבה קטגורין יעמדו מכאן ועד גיחון". ע"ש.)

אבל כשנמשך האור והשפע ע"י אהרן ומגזעו תחתיו כהנים הנושאים את ידיהם ומברכים את העם בברכת כהנים

אבל כשהאור והשפע נמשכים באמצעות אהרן, ולאחריו באמצעות הכהנים מזרעו, הנושאים את ידיהם ומברכים את העם בברכת כהנים,

אזי השפע היא נמשכת במהירות דרך כל העולמות באין מונע ומעכב ואין מעיינים בדין כלל.

אז השפע נמשך במהירות דרך כל העולמות, בלי דבר שמונע אותו או מעכב אותו, ואין בוחנים את הדין כלל.

(וע"ד שנתבאר ע"פ ולא אבה ה' אלהיך לשמוע אל בלעם כוי שלא שמע שום קטרוג והיינו ע"י כי אהבך כוי. וזהו שמברכים הכהנים אקב"ו [אשר קדשנו במצותיו וצונו] לברך את עמו ישראל באהבה.

(ועל דרך מה שהתבאר על הפסוק "ולא אבה ה' אלהיך לשמוע אל בלעם" וגו': שהוא לא שמע שום קטרוג, והיינו משום "כי אהבך" וגו'. וזהו שהכהנים מברכים: "אשר קדשנו במצותיו וציונו לברך את עמו ישראל באהבה".)

ועדייז יי"ל [יש לומר] פיי הפסוק השולח אמרתו ארץ עד מהרה ירוץ דברו. דפיי השולח הוא כשירד השפע לאט לאט ובהדרגה ובמתון. אבל עד מהרה ירוץ דברו היינו כשהשפע הולך במהירות ע"ד הנ"ל. ועמ"ש ע"פ זה במ"א.

ועל דרך זה אפשר להסביר את הפסוק "השולח אמרתו ארץ, עד מהרה ירוץ דברו". פירוש "השולח" הוא כשהשפע יורד לאט, מעט מעט ובהדרגה ובמתנות; ואילו "עד מהרה ירוץ דברו" היינו כשהשפע נמשך במהירות, על דרך האמור לעיל. ועיין במה שנתבאר על פסוק זה במקום אחר.

ועיין ברבות פ' ואתחנן יש תפלה שנענית לארבעים יום כוי ויש תפלה שנענית לעשרים יום כוי ויש תפלה שנענית ליום אחד כוי ויש תפלה כוי ע"ש. ועמ"ש במ"א בפ"י מהר קח את הלבוש כוי בד"ה עד דלא ידעי בין כוי)

ועיין במדרש רבה, פרשת ואתחנן: "יש תפילה שנענית לארבעים יום" וגוי, "יש תפילה שנענית לעשרים יום" וגוי, "יש תפילה שנענית ליום אחד" וגוי, "יש תפילה" וגוי. עיין שם. ועיין במה שנתבאר במקום אחר בפירוש "מהר קח את הלבוש" וגוי, במאמר המתחיל "עד דלא ידע בין" וגוי).

וזהו ענין ברכת כהנים יברכך ה' וישמרך. וארז"ל [ואמרו רבותינו זכרונם לברכה] יברכך בממון כוי יברכך בכנים כוי וישמרך מן המזיקים. כמ"ש בברכות נשא פיי"א [פרק י"א].

וזהו עניינה של ברכת כהנים: "יברכך ה' וישמרך". ואמרו רבותינו ז"ל: "יברכך" — בממון וגוי; "יברכך" — בכנים וגוי; "וישמרך" — מן המזיקים, כמו שכתוב במדרש רבה, נשא, פרק י"א.

היינו שנמשך החסד העליון מיד בגשמי להיות הברכה בכני ומזוני יאר ה' פניו היינו הארת פנים ויחונך שנמשך למטה מטה.

כלומר, החסד העליון נמשך מיד אל תוך הגשמיות, כך שהברכה תהיה בכנים ובמזונות. "הוי יאר פניו" — זהו הארת פנים; "ויחונך" — שהדבר נמשך למטה מטה.

2 ואמנם שרש הטעם לזה על היות המשכת החסד שע"י אהרן נמשך במהירות באין מעכב ומונע ההמשכה הוא לפי

אכן, שורש הטעם לכך שהחסד הנמשך באמצעות אהרן נמשך במהירות, בלי דבר המעכב או מונע את המשכתו, הוא

כי אית חסד ואית חסד חסד עולם ורב חסד והנה ההמשכה ע"י אהרן הוא מבחינת ורב חסד כנזכר ע"פ בהעלותך.

שיש חסד ויש חסד: חסד עולם ו"רב חסד". וההמשכה באמצעות אהרן היא מבחינת "רב חסד", כפי שנזכר בפירוש על הפסוק "בהעלותך"

3 וע"פ ועשית בגדי קדש והוא חסד שבלי גבול שיורד ונמשך ע"פ מדותיו ואין שום בחינת דין שיעכבו כלל.

ועל הפסוק "ועשית בגדי קודש": זהו חסד ללא גבול, שיורד ונמשך בהתאם למידותיו, ואין שום בחינה של דין שיכולה לעכב אותו.

משא"כ בחסד עולם יש כנגדו בחינת דין המעכבו ועמ"ש במ"א ע"פ חסדי ה' כי לא תמנו. לעומת זאת, בחסד עולם יש בחינת דין העומדת כנגדו ומעכבת אותו. וראו מה שנכתב במקום אחר על הפסוק "חסדי הוי" כי לא תמנו".

4 והמשל לזה עדי"מ נהר גדול במאד שהליכת המים הוא בתגבורת גדולה לא יוכלו לעכב הליכת המים. המשל לכך הוא, למשל, נהר גדול מאוד, שמימיו זורמים בעוצמה רבה ואי אפשר לעכב את זרימתם.

משא"כ בנהרות שאין גדולים כ"כ [כל כך] מעכבים הליכת והמשכת מימיו ע"י עצים ועפר וכיוצא עד שמעמידין עי"ז עליהם בית הטחינה או גשרים.

לעומת זאת, בנהרות שאינם גדולים כל כך אפשר לעכב את זרימת המים והמשכתם באמצעות עצים, עפר וכיוצא בזה, עד שעל גביהם אפשר להקים טחנת קמח או גשרים.

אבל בנהר גדול מאד לא יעוכב ע"י מונעים ומעכבים הנ"ל כי אם הלוך ילך כמנהגו וישטוף העצים והעפר המעכבים.

אבל נהר גדול מאוד לא יעצר בגלל המכשולים והעיכובים האלה; הוא יוסיף לזרום כמנהגו ויסחוף עמו את העצים ואת העפר המעכבים אותו.

כך הנמשל בענין ההמשכה מבחי"י ורב חסד הוא הולך ונמשך במרוצה. וכל הדינין מתעברין ומתבטלין מחמתו כו'.

כך גם בנמשל, בהמשכה מבחינת "ורב חסד": היא הולכת ונמשכת במהירות, וכל הדינים חולפים ומתבטלים בגללה וכו'.

(ועמ"ש במ"א ע"פ ליום ליום יביע אומר דפי' בזהר תרומה קל"ו ב' יביע כד"א [כמה דאת אמר] מבע אתעבד אוחי לאתנהרא דא מן דא לשון מהירות כדמתרגם וחש עתידות למו ומבע דעתיד להון.

(ועיינו במה שנכתב במקום אחר על הפסוק "יום ליום יביע אומר", כפי שמבואר בזוהר, תרומה, קלו, ב: "יביע" — כדוגמת "מבע", שנעשה במהירות, כדי שזה יאיר מזה. "מבע" הוא לשון של מהירות, כפי שהתרגום מתרגם "וחיש עתידות למו" — "ומבע דעתיד להון").

דהיינו שבשבת נמשך האור והשפע ג"כ במהירות משום דכל דינין מתעברין מינה כוי ע"ש. ועיינ עוד מענין שקדים בפ' שמות) (ט"ו ב') ויובן ע"פ מ"ש (בירמיה ס"י ל"א כ"ח) שיש שקידה למוטב ולטוב.

כלומר, בשבת גם האור והשפע נמשכים במהירות, משום ש"כל הדינים מתעברים ממנה" וכו'; עיינו שם. ועיינו עוד בענין השקדים בפרשת שמות (טו, ב). ויובן על פי מה שנאמר בירמיהו (פרק לא, פסוק כח), שיש שקידה לרעה ושקידה לטובה.

ועד"ז נאמר כי נכון הדבר מעם האלקים וממהר האלקים לעשותו והיו שני שבע וגם ההפך וע' בספר מגן דוד באות גימל מזה.

ועל דרך זה נאמר: "כי נכון הדבר מעם האלקים וממהר האלקים לעשותו" — והיו שנות השובע, וכן גם ההפך. ועיינו בעניין זה בספר מגן דוד, באות גימ"ל.

ושקדים דגבי מטה אהרן ויגמול שקדים היינו כמאמר אל עליון גומל חסדים טובים דפי' טובים ע"ד האור כי טוב אהרן אותיות נראה. שיומשך האור למטה להיות נראה אור.

והשקדים שבמטה אהרן — "ויגמול שקדים" — הם בבחינת המאמר "אל עליון גומל חסדים טובים". פירוש "טובים" הוא על דרך "האור כי טוב". אותיות השם אהרן הן "נראה": שתימשך האור למטה ותהיה אור נראה.

ועמ"ש עוד מענין ברכת כהנים בד"ה ענין משמח חתן (וע' בהרמ"ז [בהרב משה זכות] פ' שלח דקנ"ח ועוד נודע ששני מיני שפע הם כוי ע"ש):

ועיינ במה שנכתב עוד בעניין ברכת כהנים במאמר הפותח במילים "עניין משמח חתן" (ועיינ ברמ"ז על פרשת שלח, דף קנ"ח; ועוד ידוע ששני סוגי השפע הם כוי וכו', עיינ שם).

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/korach/3

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק